

העורב בעל נוצות זהב

הנס וילהלם

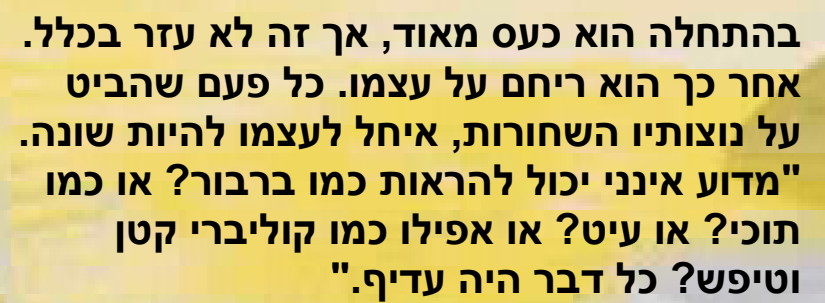

**"קררר" קפץ קרלוס מהביצה. "אני כאן!" הודיע.
לא נשמעה כל תשובה. אמא שלו חיפשה אוכל
וקרלוס היה לגמרי לבדו. אף אחד לא התרשם
מבואו. ואחר כך באה אכזבה עוד יותר גדולה.**

קרלוס הבין שהוא עורב, ושהמראה
שלו משעמם כמו זה של כל העורבים
האחרים. אבל הוא היה משוכנע שהוא
משהו מיוחד.

וזה הוא רצה להראות מיד.
"תביטו עלי!" קרא.
אף אחד לא שם לב עליו.

יום ו'

יום ה'

יום ד'

יום ג'

יום ב'

יום א'

שבת

כל יום בא לו רעיון חדש איך להיעשות יפה, אך כל זה ללא תועלת. שום דבר לא היה לו מספיק טוב. "אני זקוק לטיפול יסודי" אמר לעצמו ועף לתוך יער חשוך וצפוף.

ביער מצא אישה זקנה, עליה סיפרו כי יודעת לעשות כשפים.

קרלוס ניגש מיד לעניין. "אעשה כל דבר שרק תרצי, אם תוכלי לשנות אותי. אני רוצה קישוט זוהר, צבע בולט, פאר והדר!"
"מה כבר יכול עורב קטן וטיפש כמוך לעשות למעני?" לעגה האישה הזקנה. אבל אז הרהרה רגע והוסיפה "אולי אוכל לתבל קצת את מרק שלי בנוצות מזנבך."
"מסכים!" קרא קרלוס. הוא מרט שתי נוצות ארוכות מזנבו ונתן אותן לאישה.

"אברה-קדברה. סימסלה-שומלה. קראץ" מלמלה
הזקנה. ועם חריקה ודפיקה, עם רוק, זוק וצוק הפך
קרלוס ליצור דמיוני בעל נוצות זוהרות וצבעוניות.
"נהדר!" קרא קרלוס כשהסתכל על עצמו.
"אני רק מקווה שלא הגזמתי" העירה הזקנה, אבל
קרלוס לא חיכה אפילו רגע ובלי לומר "תודה" עף
מהר, כמה שרק יכול היה, לחברים שלו.

"הביטו עלי! הביטו עלי!" קרא קרלוס. הוא פרש את כנפיו וצעד בגאווה הנה והנה כשראשו מורם גבוה. "מי היא הציפור המשוגעת הזו?" השתוממו העורבים האחרים. אבל מתוך נימוס נמנעו מלהעיר לו. "זה אני, קרלוס! הביטו כמה שאני יפה!" האחרים הסתכלו עליו בלי אומר. "אני משהו מיוחד! אני חד-פעמי!" התגאה קרלוס. "יופי כזה לא צריך להסתיר ביער חשוק! מקומי בגנים מלכותיים!" והוא עף משם אל ארמון המלך.

בגאווה רבה התעופף קרלוס בגנים
המלכותיים, עד שגילתה אותו הנסיכה.
"איזו ציפור נפלאה!" היא קראה "תפסו לי
אותה!"

תפסו את קרלוס וקשרו אותו בשרשרת זהב. הנסיכה
 התגאתה מאוד בתכשיט החדש והיפה שלה. ולקרלוס
 לא היה אכפת. הרי היה עכשיו חלק מהמשפחה
 המלכותית. מה אפשר לרצות יותר מזה?
 עכשיו היה לו מה שרצה - יופי מסנוור עיניים ותשומת
 לב של כולם. וחוץ מזה הוא חי בארמון המלך!

אלא שקרלוס לא היה
מחונך ולא ידע איך להתנהג
בחדרי הארמון. וכשגרם למהומה
באולם הסעודה המלכותי, הפסיקו
לחבב אותו.
פשוט זרקו אותו משם.

והמלך הוציא הוראה לא להביא
בעתיד ציפורים לאולמי הסעודות.
אפילו לא ציפורים מבושלות, צליות
או מטוגנות.

את קרלוס סגרו בכלוב זהוב גדול, והעמידו בגן
המלכותי לגמרי לבד.

המשרתים הביאו לקרלוס אוכל, אבל
חוץ מזה איש לא ביקר אותו. רק מדי
פעם, אם עבר מישהו ליד הכלוב, היה
אומר "איזו ציפור יפה!"
מחמאות לא שמחו יותר את קרלוס.
הוא נעשה עצוב מיום ליום. הביט על
ציפורים העוברות חופשיות מעליו,
ורצה לעוף כמוהן. הייתה לו עכשיו רק
משאלה אחת – להיות שוב חופשי.
הוא אבד את תאבונו ונעשה חלש מיום
ליום.

יום אחד ביקרה בארמון אישה זקנה שמכרה תותי-בר מהיער.

"כמה שהציפור הזו עצובה" היא העירה לנסיכה

"מדוע את לא נותנת לה לעוף חופשית?"

"לתת לה לעוף? או לא!" ענתה הנסיכה "היא

יקרת-ערך מדי. בכל הממלכה אין ציפור עם נוצות

זהובות כאלה."

"אז את מחזיקה אותה כאן בגלל הנוצות המפוארות,

היפות שלה" אמרה הזקנה.

וקרלוס, ששמע זאת, הבין מה עליו לעשות כדי

להשתחרר משבי.

הוא התחיל מיד למרוט את נוצותיו
המפוארות, אחת אחרי שניה. וכשהנסיכה
ראתה זאת קראה "איזו ציפור גועלית! אינני
רוצה לראות אותה יותר! לסלק אותה!"
וזה היה מה שקרלוס רצה.
משרת פתח את הכלוב וקרלוס היה שוב
חופשי.

קרלוס עדיין נראה שונה מהעורבים האחרים, אך הוא
לא דאג.
"נוצותיי יצמחו שוב" אמר "ולא אכפת לי אם תהיינה
זהובות, כסופות, מחוספסות, מנומרות או פשוט
שחורות."
וגם לחבריו לא אכפת.

